

Vi vandt Sjælland Rundt 2026 - både vores løb og overalt.

Dette er Casper Lyhnes (Kaløvig Bådelaug) beretning fra Mercutio.

#	YACHT	ΔCT	DIFF	TYPE
1	Mercutio	+00:00	+6:00:39	SEAS
2	Vera	+37:34	+6:07:17	SEAS
3	Rosa-Lux	+01:08:51	+6:33:10	X-99
4	Quinta Light	+01:20:08	32:25:24	HH 4
5	HANSEN 3.5	+02:00:58	+1:17:56	ELLI
6	MorGrethe	+02:01:04	+6:45:56	Ome
7	My	+02:15:01	+7:29:16	SEAS
8	SPIDER PIG	+02:20:30	+10:52:44	COR
9	Guldfisken	+02:22:09	+6:52:20	FIRS
10	Andrea	+02:26:34	+6:35:05	X-36
11	Grand Delice	+02:28:02	+6:54:20	FIRS
12	XBOX	+02:42:35	+3:48:36	XR 4
13	XAVIA	+02:59:18	+7:18:39	X-36
14	Easy Lover	+03:02:31	+1:45:28	SOT
15	VELOCE	+03:03:12	+6:41:34	EXPL
16	Joy	+03:07:20	+5:44:36	J 112
17	Festina	+03:14:22	+6:32:37	ARC
18	THE HULK	+03:27:43	+7:13:02	DEH
19	Quokka	+03:58:12	+5:55:15	GRA
20	XUSIDUS	+04:01:56	+8:08:54	X-38
21	Valkyria	+04:07:50	+6:45:53	ARC
22	PING	+04:13:52	+7:30:34	ARC
23	Stormy	+04:22:39	+5:13:59	STIM
24	Cent	+04:33:37	+4:45:25	DEH
25	Tor	+04:33:42	+8:18:51	IRS
26	Blacq Magic	+04:41:13	+6:42:55	MAX

Kåre har sin Seascope 27, Mercutio, i Vedbæk Havn. Jeg har også en Seascope 27, Saga, i Kaløvig Bådelaug. Vi kendte ikke hinanden ret godt inden Sjælland Rundt 2026, men havde mødt hinanden et par gange til Silverrudder og var gået godt i spænd. Vi stillede op i double handed-klassen, og det skulle vise sig at blive en tur, hvor både samarbejdet, vejret og materiellet blev sat på prøve.

Det var nemlig lige ved ikke at blive til noget. Søndag inden starten ringede Kåre til mig og fortalte slukøret, at Mercutios motor ikke virkede, og det kunne ikke nås at skaffe delene til at få den i orden. Samtidig havde vejrudsigten i ugen op til set skræmmende ud med meget hård vind fra vestlige retninger, men modellerne var uenige, så vi krydsede fingre.

Det var godt, at vi var to skippere med to ens både, for jeg smed motoren fra Saga ind bag i bilen, inden det gik til det nordsjællandske fra Århus. Så det var med en vis portion af spænding, at jeg kørte til Vedbæk med en svag dunst af benzin i bilen fra motoren. Jeg var glad for, at jeg allerede havde bidraget væsentligt til vores tur.

Da jeg ankom, blev jeg taget utroligt varmt imod af Kåres familie, som jeg skulle bo ved i dagene op til og efter turen. Vi tog straks ned på havnen og fjernede den defekte motor, og satte den på, der virkede. Vi servicerede alle fire spil, mens vi hyggesnakkede, og så var vi klar. Vejrudsigten artede sig, og vi sejlede Mercutio til Helsingør med en god fornemmelse i maven dagen før starten. Allerede på den lille tur opdagede vi, at vi gør rigtig mange ting forskelligt, selvom vores både er ens. Så vi gik straks i gang med at implementere det bedste fra begge verdener. Nogle af mine boat-handling-systemer fra onsdagsbanen rundt om bøjerne blev implementeret der, hvor det gav mening. Da vi kom i havn, fik vi fjernet alt fra båden, som ikke var nødvendigt. Planende både er nemlig meget vægtfølsomme.

Vi blev hentet i Helsingør, og fik spist og sovet godt i Vedbæk inden den store dag.

Vi mødte til skippermødet kl. 8 på dagen, og blev lettet over at vi blev sendt den rigtige vej rundt med Sjælland om styrbord. Vi glædede os til at sejle mod vores venner på de to andre Seascape 27 kendinge i double hand feltet, nemlig Janne Magnusson i Vera og Peder Edman i My, som tilsammen med Kåre udgjorde hele podiet fra Silverrudder 2025, hvor jeg også deltog i min egen båd.

Straks gik vejranalyserne i gang. Det betød en start med let til svag vind fra skiftende vestlige retninger helt indtil kl. 8 fredag, hvor den skulle gå i syd og tage til i løbet af dagen, for så at gå i vest omkring kl. 20 og tage yderligere til nogle steder, men aftage omkring mål. Med andre ord var lagt op til en Seascape 27's livret: frisk vind bagfra helt fra Farøbroen og til mål. Vi havde heldigvis klargjort båden, så der intet skulle foretages på selve dagen, for man har nemlig nok at tænke på den dag. Vi startede i en byge, men så kom solen og en skøn tur med den store 90 kvadratmeter Gennaker på vores lille 27 fods 1,5 tons båd ned forbi Kåres hjemhavn i Vedbæk, og til København. Der hang nogle byger, som kom ind vestfra, og de udgjorde en chance for friskere og mere rum vind, så vi holdt os vest på for at udnytte det. My endte i lidt svagere vind mod øst og blev hentet. Vi vidste, at det var kritisk at komme forbi kastrup inden strømmen vendte kl 16, men vi vidste også godt, at vinden kunne blive endog meget svag på vej sydpå, og vi var derfor parat til mange sejlskift, men vi var indstillet på at gøre alt, hvad vi kunne for at slippe ud af vindhuller, da det er dér, man vinder og taber allermest især i tiltagende modstrøm. Jeg ved ikke, om vi skiftede sejl 5 eller 10 gange lige under indflyvningen til Kastrup, mens vi sejlede baglæns i modstrøm. Vi knoklede som pisket for meget få meter, men vi slap nådigt ud af vindhullet og hentede Vera i den lumske luft, som ellers var trukket fra i starten. Vi var godt tilfredse med vores placering. Endnu et uheldigt vindhul fangede Vera syd for Dragør og kostede hende cirka 10 minutter.

Vi skulle nu krydse ned til Stevns klint. Vi fik analyseret situationen helt korrekt, idet DMI viste en svag højredrejning af vinden henad aften, hvilket betød at man skulle lægge ud med bagbords halse inden den skrællede for meget, og så vendte vi bevidst for tidligt til umiddelbart at kunne holde klar af trafiksepareringen ved Falsterbo, men med håb om, at vi fik den forudsete, rummer i tide. Det fik vi, og det gjorde, at vi sejlede meget mere direkte end dem, der tog halserne i omvendt rækkefølge.

Vi fulgtes med The Hulk, en Dehler 30 OD, som er en meter længere, og er en meget avanceret båd, helt ned til Møns Klint hvor vi momentant gik fra dem på kryds - en Seascape 27 er meget hurtig på kryds, hvis vindhastigheden er så lav, at den sejler under sin displacement fart, for så mangler de store kølbåde power mens vi er næsten powered, og så kan vores lille pocket rocket være med. Vi rundede Hestehoved Dyb som nummer 4 overalt, fordi vi tog de rigtige beslutninger og havde vores Code-0 klar, da der kom lidt slæk på, men det vidste vi ikke på dette tidspunkt. Vi vidste bare, at My og Vera var bag os, og det var det vigtigste.

Vinden gik i øst-sydpå og aftog i Grønsund, mens vi sejlede læns. Vera kom med mere vind bagfra, og det gav anledning til ængstelighed. Vi satte Code-0 til den sidste bro, og da vi kom under den, begyndte vinden at gå mere og mere i syd, og den begyndte også at tiltage, så selvom vi skulle falde, var vi usikre på, om vi kunne holde den store gennaker,

men synet af Moster (vi kaldte den monster) under symmetrisk spiler - en meget hurtig Albin Express - vækkede os, og vi satte den store gennaker. Det gik rigtigt stærkt, men til sidst væltede vi hele tiden med den - noget som faktisk ikke er så dramatisk under normale omstændigheder i en Seascape 27. Den er rimelig let at få på benene igen, og den er svær at vælte i første omgang. Til sidst tog vi konsekvensen og satte en code-0 under gennakeren og pillede gennakeren ned. Der var dog lige lovligt meget tursejls over det, og Kåres vinder gen smittede mig, så vi satte fokken, tog coden ned og satte den lille fladere fractional gennaker. Det var noget, der virkede, og vi fløj som en raket til Agersø. Når man sætter det rigtige sejl på en Seascape 27, så er belønningen til at tage at føle på.

Ved Agersø begyndte der at være omkring 10 m/s vind og vi var igen usikre på, om vi kunne holde den store gennaker op til Storebæltsbroen. Vinden skiftede retning meget lokalt omkring øen og nogle af de store både kæntrede med deres spiler. Det var i det hele taget ved at være en skarp situation. Vi gik lidt overhøjde med fok og storsejl op mod broen, for at købe noget dybde i tilfælde af at vi skulle beslutte os for en gennaker - og vores lille 27 fods båd med to personer ombord var lige så hurtig eller hurtigere med den sejlføring som bl.a. Guldfisken (First 36.7), Munje (Dufour 44) og XSUSIDUS (X-382) som sejlede under spiler med kompetente, store og modige besætninger i den nu hårde vind.

Vi var trætte, for vi havde knoklet, og vinden begyndte at være lidt skræmmende sammen med de store søer, som kom helt nede fra Tyskland, og vi overvejede, om vi turde sætte gennaker, for det gik jo meget godt med 8-9 knob eller noget. Men vi vidste, at båden har et, ja faktisk to, gear mere, og vi vidste, at Janne Magnusson ikke giver ved dørene, og han var lige der nede. Hvis vi tøvede, så ville han æde os.

Vi satte den lille gennaker, inden vi nåede broen, og som skudt ud af en kanon planede vores lille raket afsted til broen. De store displacement både har ikke det ekstra gear, og de blev mindre og mindre bag os. Det her er dét, en Seascape 27 kan. Det er en IMOCA 60 i miniformat. Dog kan vores A5 reacher ikke gå så dybt, og vi havde faktisk et overskud af stabilitet endnu, på trods af at vi gik omkring 9-10 knob. Med Jannes ånde i nakken overvandt vi trætheden og frygten for udfordringen og tog den lille gennaker ned og satte den store. Og her bevægede vi os ud af det ordinære og ind i det sublime - på godt og ondt. Knaldet fra gennakeren, der fyldte, blev fulgt af en acceleration, der ville kræve at man holdt fast hvis man stod op - en acceleration fra 9-10 knob til længere perioder med 14 knob og lidt mere ned ad bølger og mindre mellem pustene. På strækket fra broen til Røsnæs var det kun Buxsesnedkeren, der sejlede hurtigere end Vera og os. Smilene brød frem selvom vi var hensides udmattelse. Men smilene var lidt stive, for det var alvor, og vinden tiltog kun mere og mere. Kåres tid som jollesejler har indkodet i hans rygrad, hvordan man holder en båd med en for stor spiler på benene i sø, og det fik vi brug for. Vi var på samme tid i total ekstase og totalt overvældet af gru, for det lignede en sejlads med samme intensitet helt til mål, og der var stadig 90 sømil hjem. Det var lidt som udsigten til at tilbringe en hel dag i rutschebanen i Tivoli. Snart blev det for meget. Vi begyndte at kæntre med spileren nogle gange, og skuddet af adrenalin hver gang vi kæntrede tog på nerverne.

I alt virakken havde Vera taget en lidt højere kurs, lidt længere under land på vej til Sjællands Odde fra Røsnæs - også med den store gennaker, og da spilerkæntringerne blev for meget for os, og vi skiftede den ud med en Code-0 overhalede han os uden at vi registrerede det.

Det er den anden ting med en Seascape 27. Det rigtige sejl er ikke altid det største sejl, for det koster tid at vælte rundt. Code-0 var måske en knob langsommere, men meget lettere at styre. Da vi kom til Sjællands Odde, skete der noget, jeg ikke troede var muligt. Vi skulle gå ca 20 grader højere for at komme til Gilleleje, og så tog fanden ved den Code-0. Vi slækkede lige barberhalet og skød det på den, og så lagde båden sig på et sæt togs Skinner og hamrede derudaf med op til 14 knob, men denne gang ikke ned ad bølger - nej denne gang var det på langs af bølgerne. Vi kunne ikke tro, at den havde et gear mere, altså nummer 3 fra da vi stak fra de store displacement både. Båden var som sømmet fast. Presset den modstod var så enormt, men læror holdt båden i et jerngreb. Jeg kiggede bekymret op ad masten efter tegn på overbelastning, men den var helt lige. Båden er lavet til det her. Man skulle tro at den havde vippe køl, så stabil den var. Det var Nirvana.

Der lød et knald, og code-0'en stod pludseligt meget dybt, og båden kæntrede med det samme. Kåres splinternye fald til Code-0'en var blevet afstrømpet i spilaflasten og havde sænket sejlet cirka 3 meter, så det var kommet i vandet. Vi blev presset sidelæns hen over sejlet med fuldt storsejl og alt, der bør være vandret, var lodret.

Den splinternye laminat code var ved at hive masten af båden, eller sådan føltes det i hvert fald, mens den fyldtes med tonsvis af vand under båden i for meget vind og for meget sø. Kåre havde kniven fremme, klar til at ofre den for at redde resten. Jeg fik ham overtalt til at prøve at få sluppet faldet helt, men den skrællede strømpe blokerede faldet i fald udtaget i masten. Til sidst lykkedes det os at få faldet langt nok ned, og det skræmte dyr i os gav os kræfterne til i et par forsøg at få trukket Code'en ud af vandet og op på dæk, og til sidst afmonteret faldet. Med arme så forkrampede, at vi næsten ikke kunne rette dem ud igen, fik vi bakset den mirakuløst uskadte Code-0 ned i forlugen, fik båden på ret kurs og sat fokken igen.

Vi var totalt færdige mentalt. Vera ville komme forbi hvert et øjeblik med samme Nirvana-setup, som vi lige havde mistet, var vi sikre på. Faktisk var Vera allerede forbi. Silhuetten af hende troede vi var The Hulk, men den var langt bagved. Stille, gennemblødte og slagne fintrimmede vi fokken og storsejlet helt ind og pegede så præcist på Gilleleje som muligt for at udnytte den bådfart vi havde tilbage bedst muligt. Men ganske kort efter viste det sig at den bådfart var ganske glimrende, for vinden var taget yderligere til, og der var nogle onde, onde regnbyger med 15 m/s i sig. Så vi var blevet nødt til at tage den code-0 ned kort efter alligevel, og ganske få minutter senere var dette ufrivillige setup det optimale. Og den båd vi troede var The Hulk kom tættere og tættere på, og Vera var ikke at se bagude. Måske ville det gå alligevel.

Men så kom vi tæt nok på til at se at den grønne Hulk ikke var grøn, men derimod hvid som Vera. Gruen bredte sig da vi indså det. Mon Hulk var helt ude af syne derude foran? Endelig havde jeg åndsnærvær til at tjekke min telefon, og kunne se at AIS'en viste The Hulk bag os og vi var tæt nok på Vera og tilstrækkeligt hurtigere til at løbet ikke var kørt. Der kom musik i stemmerne igen. Vi fik skiftet til tørt tøj. Vi var med i kampen igen. Game time.

Da de hidsige byger havde passeret os, inden vi nåede Gilleleje, begyndte vinden at aftage og dreje mod højre over i vest. Vi begyndte at blive bekymret for, at vores tilfældigvis optimale setup nu ikke længere var optimalt. Vera greb chancen og satte sin fractional gennaker inde under land. Game over. De ville være 3 knob hurtigere med den. Vi slog ud med armene og overgav os til tanken om at blive slået, fordi vi manglede vores fractional fald, og dermed både code og lille gennaker. Vi havde været mentalt over grænsen så mange gange, og var så trætte, at vi meldte udsolgt til hinanden - lige indtil Kåre få minutter senere bemærkede, at nu var vinden faktisk drejet så meget og løjet så meget, at vi ville kunne holde den store gennaker igen, og med den ville vi være hurtigere end Vera, som var fanget i noget let luft under land og tvunget til at gå meget dybt for at holde klar af Gilleleje. Med et løfte om, at den kom ned, hvis der skulle komme en hidsig regnbyge, fik Kåre overtalt mig til at sætte den store igen. Op med den, og varmen fra indsatsen genoplivede os for femte gang på turen. Det var ved at blive mørkt nu, og himlen var dramatisk efter fronten havde passeret.

Vi bommede væk fra kysten og kort efter tilbage ned mod Helsingør, og trak nu fra Vera igen. En regnbyge over land begyndte at give os en skræller med mere og mere vind, så vi kunne ikke længere holde den store. Vi tog den ned og så igen Vera komme meget tæt på med sin A5, måske indenfor 300 meter.

Så passerede bygen og vinden lagde sig. I meget let vind er en Seascape 27 hurtigst med sin A2 gennaker helt om til 60 graders AWA, og ja, man kan trimme den til det.

Med kræfter, jeg ikke ved hvor kom fra, satte vi den igen lige inden vi blev ædt af Vera, og så stak vi fra dem i en perfekt nat ned mod mål og med totalt nærvær til fintrim. Løbssejren var vores, og vi gik i mål cirka 5 minutter før Vera. På handicap var der 37 minutters forskel, men det skyldes noget pjat i DH-målereglen der afgør, at nogle Code-0 tæller som et lille flyvesejl, og andre som en stor fok.

Alle der sejler Seascape 27 er enige om, at den, der kommer først over strengen, vinder.

Da vi fik tid til at kigge på vores telefoner efter at have lagt til, begyndte der at tikke lykønskninger ind fra familiemedlemmer, ikke bare med løbssejren, men med overalt sejren - en åbenlys fejl. Vi kunne ikke rumme den umulige tanke, at vi kunne have vundet Sjælland rundt 2026. Da vi tjekkede tractrac projekterede den en båd, der endnu ikke var kommet i mål til at vinde over os, så vi troede ikke på, at det var rigtigt. Vi gik op til løbsledelsen for at aflevere tracker og få en toast. Her mødte vi Janne Magnusson og hans makker Noel Barkelius, som ønskede os tillykke med sejren. Og i hyggesnakken, som var noget tåget pga. udmattelse, blev vi 90% sikre på at overaltsejren var vores. Vera blev nummer to overalt, og Peder Edman, som aldrig helt kom sig over at komme lidt bagud ved København, kom på en 7. plads overalt. I vores doublehanded klasse indtog de tre Seascape 27 hele podiet, mens The Hulk blev nummer fire, 3 timer og 28 minutter efter os.

Nummer 3 overalt blev en X-99 ved navn Rosa-Lux, som var over en time efter os på korrigeret tid. Vi var stolte og glade.

Kåres kone, Katrine, udviste igen enorm generøsitet og kom og hentede os kl 3 om natten og kørte to trætte sejlere hjem, som lugtede af våd hund. Så fik vi noget at drikke, lidt at spise, et bad, og så lige i kassen. Det kunne ikke være bedre.

Dagen efter var der præmier overrækkelse kl. 18, og vi ville lige nå at sejle båden til Vedbæk inden, så det gjorde vi. Kåre havde glemt sine handsker, og det kunne hans hænder ikke acceptere, da de havde fået for mange bank dagen før. Men Kåre er venstrehåndet, og jeg er højrehåndet, så han fik min venstre handske. Det var egentlig ret symbolsk for turen som helhed. Kåre kom med sin store sejlsportslige erfaring, og jeg kom med min analytiske og systematiske tilgang til tingene, og det gik op i en højere enhed. Respekten for hinanden havde gjort, at der aldrig blev sagt nej, når der blev foreslået et sejlskift, uanset hvor udmattet vi var. Når den ene var nede, indså den anden det, og samlede ham op. Der var ikke gjort ret meget ud af præmieceremonien, og der er åbenbart ikke en præmie for overalt sejren, men det var lige meget. Vi ved hvad der skete, nemlig, at Kåre og jeg er vindere af Sjælland Rundt 2026 vindere af Sjælland Rundt 2026

